

Regeringsrätten

Rättsfall

Fråga om formella förutsättningar för eftertaxering när sköntaxering ägt rum vid den ordinarie taxeringen

Besvär av TI angående inkomsteftertaxering av F för 1971. — F hade under beskattningsåret dels brukat en jordbruksfastighet dels drivit kreaturshandel. I sin allmänna självdeklaration redovisade F jordbruket för sig och kreaturshandeln såsom inkomst av rörelse. F yrkade avdrag för underskott i förvärvskällan jordbruksfastighet med 6 018 kr, varvid han tillgodogjorde sig avdrag för bl a arbetslöner med 5 806 kr och underhåll av byggnader med 6 799 kr. Nettointäkten av rörelse uppgick enligt deklarationen till 18 199 kr.

Vid behandlingen av taxeringsärendet begärde TN att F skulle specificera dels det yrkade avdraget för underhåll av byggnader med angivande av arbetsmomentens art och kostnad för varje moment och dels det yrkade avdraget för utbetalda löner med angivande av namn, belopp och arbetsmomentens art. F anmanades vidare att fylla i en blankett till ledning för s k kontantberäkning. F svarade genom att till taxeringsnämnden insända kopior av ett antal fakturor. På blanketten för kontantberäkning uppgav F vad han erlagt i preliminär skatt och att han inte haft någon inkomst av skattepliktig natur. I underrättelse om ifrågasatt avvikelse från deklarationen anförde TN bl a följande: 'N har ej lämnat begärd utredning. Denna var avsedd bl a för s k kontantberäkning och för styrkande av yrkat avdrag för löner och reparationer i jordbruket. Med anledning härav och då av Er i deklarationen redovisat s k kontantöverskott ej synes räcka till samtliga Era levnadskostnader, inköp av bil, häst och 6 ungnöt har deklarationen ansetts otillförlitlig och nettointäkterna uppskattats till Jordbruk + -0 kr, Rörelse 25 000 kr.'

Vid avgörande av ärendet bestämde TN F:s taxeringar i enlighet med den ifrågasatta avvikelser. I underrättelse om beslutet anförde nämnden: 'Inkomna erinringar har ej föranlett nämnden att ändra tidigare beslut. Kontantöverskott synes otillräckligt och vissa arbeten på fastigheten = grundförbättring.'

F överklagade med yrkande om taxering enligt deklarationen. Taxeringsrevision företogs. — TI anförde: Vid taxeringsrevisionen hade framkommit att räkenskaperna i F:s rörelse var behäftade med betydande brister. Nettointäkten av rörelsen borde därför uppskattas skönsmässigt. TN:s uppskattning syntes emellertid något för hög. Nedsättning av nettointäkten med 3 000 kr till 22 000 kr syntes skälig. — Vad härefter angick F:s inkomst av jordbruksfastighet hade han i deklarationen redovisat underskott med 6 018 kr. TN hade inte medgivit avdrag för underskott utan hade uppskattat nettointäkten till 0. Vid taxeringsrevisionen hade framkommit att inkomsten av fastigheten hade deklarerats för lågt genom att värde av produktuttag för 748 kr ej redovisats, att dubbelavdrag skett för löner med 1 796 kr, att avdrag gjorts för foder- och gödselmedel med 2 457 kr trots att dessa kostnader avdragits i annan förvärvskälla samt att avdrag gjorts för reparationer med sammanlagt 10 809 kr, vilka kostnader helt varit hänförliga till tillbyggnad och grundförbättring. På grund av dessa felaktigheter hade nettointäkten, som således borde ha deklarerats till 9 792 kr, upptagits till ett 15 810 kr för lågt belopp. F borde påföras eftertaxering för vad som undgått taxering. TI yrkade beträffande F:s besvär att den av intendenten föreslag-

na nedsättningen av rörelseinkomsten vid den ordinarie taxeringen skulle kvittas mot en motsvarande höjning av jordbruksinkomsten. TI yrkade vidare att F skulle eftertaxeras för inkomst av jordbruksfastighet med $(9\,752 - 3\,000 =) 6\,752$ kr.

LSR, som i särskilt beslut beträffande F:s besvär följde TI:s yrkande fann beträffande frågan om eftertaxering att vad i målet förekommit visserligen fick anses visa att F blivit för lågt taxerad, på sätt TI hävdade, men att formella förutsättningar för eftertaxering ej förelåg. LSR avslog därför TI:s framställning.

Taxeringsintendenten fullföljde sin talan samt yrkade i andra hand att F eftertaxerades för ett belopp av 5 000 kr, motsvarande summan av oredovisat värde av produktuttag och felaktiga avdrag för löner och för gödsel- och fodermedel.

KR i Gbg lämnade besvären utan bifall med följande motivering: Såsom LSR funnit får anses visat att F är för lågt taxerad på sätt TI gjort gällande. — På de skäl LSR anfört saknas emellertid förutsättningar för eftertaxering beträffande de till grundförbättring och tillbyggnad hänförliga posterna. — Övriga poster — avseende ej redovisat produktuttag samt dubbelavdrag för löner m m — har varit föremål för LSR:s prövning i anledning av TI:s där kvittningsvis framställda yrkande i mål rörande F:s ordinarie taxering för år 1971. Förutsättningar för eftertaxering saknas därför jämväl beträffande dessa poster.

Hos RR fullföljde TI sin talan.

RR yttrade: Som skäl för sköntaxering åberopade TN bl a för lågt kontantöverskott och att vissa uppgivna reparationsarbeten på jordbruksfastigheten antogs ha avsett ej avdragsgilla byggnadsarbeten. De vid taxeringsrevisionen konstaterade bristerna i deklARATIONEN avsåg fördelningen av löne- och byggnadskostnader mellan reparation och ej avdragsgilla kostnader, ett felaktigt avdrag för foder- och gödselmedel samt att produktuttag om mindre värde ej redovisats. Dessa konstaterade felaktigheter måste anses ligga inom ramen för de brister i deklARATIONEN, som TN åberopat till stöd för sin höjning. I målet har icke gjorts gällande att jordbruksdriften i verkligheten haft annan omfattning eller inriktning än vad som kunnat utläsas av deklARATIONEN. — Vid sådant förhållande har formella förutsättningar inte förelegat att genom eftertaxering beskatta F för den inkomst av jordbruksfastighet som besvären avser. — RR lämnar därför besvären utan bifall. (RR föredr. 25.4; dom 25.5.1978.)

Anm.: Se även RÅ 1959 ref 34 och 1972 not 1015.

Innehav av flera hyresfastigheter: förvaltningsenhet?

Besvär av Margareta S. angående inkomsttaxering 1972.

RR yttrade: Margareta S., dotter till framlidne Johan B, har i sin självdeklARATION såsom en förvaltningsenhet upptagit 12 i Örebro kommun beläg-

na hyresfastigheter. Fastighetsinnehavet härrör från handelsbolaget B. & Co, vars delägare fram till 1964 var Margareta S. jämte hennes tre syskon. Under denna tid redovisade ettvar av syskonen sin fjärdedel av handelsbolagets fastigheter såsom *en* förvaltningsenhet.

Vid handelsbolagets likvidation 1964 utskiftades fastigheterna på de fyra syskonen så att vart och ett av dem blev ensam ägare till de honom eller henne tillskiftade fastigheterna. Samtidigt övertog förvaltningsbolaget B. & Co AB handelsbolagets förvaltning av fastigheterna.

B. & Co AB, som delvis ägs av Margareta S., förvaltar för de fyra syskonens och deras barns räkning ca 125 fastigheter med ca 3 000 hyresgäster. Bolaget har 42 heltidsanställda och 102 deltidanställda arbetstagare. Det företräder fastighetsägarna i förhållande till myndigheter och enskilda, handhar uthyrning, ombesörjer genom sina anställda skötsel, reparation och ombyggnad av fastigheterna samt svarar för den ekonomiska redovisningen. Förvaltningskostnaderna fördelas på fastigheterna efter hyresintäkternas storlek.

Med hänsyn till vad sålunda har framkommit om tillkomsten av Margareta S:s fastighets innehav och om förvaltningen av fastighetskomplexet får fastigheterna, oavsett att intäkter och utgifter redovisas särskilt för varje fastighet, anses stå under gemensam förvaltning och drift på sådant sätt att fastigheterna framträder, ekonomiskt sett, såsom en naturlig enhet. Inkomsten av fastigheterna skall därför redovisas såsom fluten ur *en* förvärvskälla.

På grund av det anförda fastställde RR den av TN åsatta taxeringen till kommunal inkomstskatt. (RR föredr. 27.9; dom 17.10, 1978)

Anm.: Se RA 1959 not 1453, 1964 not 1453 och 1464, samt 1967 not 122.

Investeringsavdrag i form av förlustavdrag trots att avdrag ej yrkats i deklarationen för förluståret.

Besvär av Aktiebolaget C angående inkomsttaxering 1973. — I sin deklaration 1972 redovisade bolaget ett underskott vid taxeringen till statlig inkomstskatt med 1 114 507 kr. I beloppet ingick bl a särskilt investeringsavdrag med 738 935 kr. I 1973 års deklaration yrkade bolaget, förutom förlustavdrag, investeringsavdrag med 147 397 kr avseende inventarier som anskaffats under 1971 för 736 897 kr, vilka inventarier inte omfattats av det investeringsavdrag som bolaget redovisat i 1972 års deklaration. — TN följde deklarationen.

I besvär häröver yrkade allmänna ombudet, såvitt är av intresse i förevarande sammanhang, att investeringsavdraget 147 397 kr skulle vägras vid 1973 års taxering då avdraget rätteligen borde ha yrkats vid 1972 års taxering.

Bolaget vidhöll sitt yrkande om investeringsavdrag. Alternativt yrkade bolaget att beloppet 147 397 kr skulle tilläggas det av bolaget yrkade förlustavdraget.

Mellankommunala skatterätten (MKS R) yttrade: Bolaget är ej berättigat till särskilt investeringsavdrag vid 1973 års taxering avseende inventarieinköp för 736 987 kr, varom skriftligt avtal ingåtts 1971. Återföring sker i denna del med 147 397 kr. — enligt 4 § förordningen (1971:50) om

särskilt investeringsavdrag vid taxering till statlig inkomstskatt är en förutsättning för sådant avdrag att den skattskyldige framställer yrkande om sådant avdrag i allmän självdeklaration. För att vara berättigat till investeringsavdraget 147 397 kr vid 1972 års taxering skulle bolaget således ha gjort avdraget i bolagets allmänna självdeklaration, som avlämnats 1972 till taxering i taxeringsnämnd och sålunda inte först i samband med handläggningen av besvär över 1973 års taxering. Investeringsavdraget i fråga kan därför ej heller utnyttjas vid 1973 års taxering genom förlustavdrag på grund av 1972 års taxering. Bolagets yrkande i andra hand att åtminstone delvis få utnyttja investeringsavdraget förlustavdragsvägen föranleder ej till annat bedömande.

I besvär häröver vidhöll bolaget sitt yrkande om förlustavdrag med 147 397 kr.

KR i Sthlm gjorde ej ändring i MKSR:s beslut.

Hos RR fullföljde bolaget sin talan.

RR yttrade: Enligt punkt 1 till 2 § lagen om rätt till förlustutjämnning vid taxering för inkomst skall förlust, som berättigar till förlustavdrag, beräknas på grundval av den för förluståret avgivna deklarationen. Om utredningen det föranleder, må förlusten likväl bestämmas till större eller mindre belopp än deklarationen utvisar.

Bolagets deklaration år 1972, som utvisar förlust under beskattningsåret 1971 (förluståret), har ej föranlett taxering till statlig inkomstskatt 1972.

Förebragt utredning för bestämmande av förlustavdrag vid 1973 års taxering utvisar att bolaget vid taxering år 1972 i och för sig varit berättigat till investeringsavdrag med 147 397 kr för vissa inventarier som anskaffats år 1971 för 736 897 kr, för vilken anskaffning investeringsavdrag dock ej yrkats i 1972 års deklaration. Den omständigheten att yrkande om avdrag ej framställts i deklarationen för förluståret, föranleder ej att till anskaffningen hänförligt investeringsavdrag ej skall medräknas vid fastställandet av den uppkomna förlusten, för vilken förlustavdrag kan medgivas vid 1973 års taxering. Bolaget är alltså berättigat till förlustavdrag med ytterligare 147 397 kr. Bolagets förlust under förluståret 1971, som får utnyttjas för förlustutjämnning vid taxeringen till statlig inkomstskatt, skall vid sådant förhållande ökas med sistnämnda belopp från 1 110 551 kr till 1 257 948 kr. (RR föredr. 28.8; dom 11.9 1978.)

Fråga om avdrag för underhåll av barn som betalats genom utmätning av överskjutande skatt.

Besvär av W angående inkomsttaxering 1973 — W var enligt avtal skyldig att utge underhållsbidrag för en son, född 1954, tills denne fyllt 16 år. Sedan W under åren 1968—1970 kommit efter med betalningen företogs utmätning för ogulda underhållsbidrag i honom tillkommande överskjutande skatt vid 1972 års taxering. Det utmätta beloppet, 3 800 kr, redovisades till barnavårdsmannen den 25 jan 1973. — W yrkade avdrag för beloppet i sin självdeklaration 1973. — TN vägrade avdrag. W anförde besvär hos LSR.

TI anförde: Hos vederbörande barnavårdsman har inhämtats att W:s underhållsskyldighet för sonen upphörde 1970 då sonen fyllde 16 år. Den överskjutande skatt som 1972 utmätts och sedermera redovisats till barnavårdsmannen som betalning för tidigare förfallna underhållsbidrag synes vara att anse som sådan kapitalavbetalning på skuld som inte kan jämföras med underhållsbidrag.

LSR yttrade: Såvitt i målet upplysts har underhållsbidraget icke erlagts kontant av W under beskattningsåret. Bidraget har erlagts genom införsel i överskjutande skatt först år 1973. Vid sådant förhållande finner LSR ej W berättigad till yrkat avdrag vid den taxering, varom nu fråga är. LSR beslutar därför lämna besvären utan bifall.

I besvär hos KR vidhöll W sin talan. Avdragsyrkandet begränsades dock till 3 000 kr med motivering att W för ettvarvt av de år underhållet avsåg (1968—1970) var berättigad till avdrag med 1 000 kr. W gjorde gällande att det omvistade beloppet hade kommit statsverket tillhanda genom utmätning 1972 och att betalning därför skulle anses ha skett då.

KR i Sthlm: ej ändring.

Hos RR fullföljde W sin talan.

RR yttrade: Av den numera föreliggande utredningen framgår att ett belopp om 3 800 kr utmättes i W:s överskjutande skatt genom förrättning den 3 november 1972. Utmätningen avsåg fordran på oguldna underhållsbidrag för åren 1968—1970.

Även om det utmätta beloppet enligt vad i målet är upplyst inte redovisades till barnavårdsmannen förrän den 25 jan 1973 får W genom utmätningen anses ha erlagt betalning för underhåll av barn under beskattningsåret 1972. Barnet var ej hemmavarande hos W och hade den 1 nov 1972 inte fyllt 18 år.

Vid nu angivna förhållanden finner RR att W enligt bestämmelserna i 46 § 2 mom 4) KL är berättigad till avdrag för underhåll av barn. Högsta tillåtna avdrag var vid 1973 års taxering 1 500 kr och W kan därför inte beviljas avdrag med högre belopp. (RR föredr. 27.9; dom 17.10 1978.)

Beskattningen av efterlevande makes giftorättsgods och avkastningen därav före och efter tillämpning av handelsbolagsreglerna på dödsboet efter avlidne maken.

Besvär av fru W och dödsboet efter mannen W angående förhandsbesked.

RR yttrade: I målet finns två huvudfrågor. Den första tar sikte på de taxeringar vid vilka enligt 53 § 3 mom tredje stycket KL (1928:370) dödsboet skall taxeras som självständig juridisk person och gäller huruvida då även den efterlevande makans, Dagmar W:s, giftorättsgods skall redovisas i dödsboets deklaration eller i hennes egen deklaration. Den andra huvudfrågan avser taxering enligt 53 § 3 mom fjärde stycket KL, dvs när reglerna om han-

delsbolag skall tillämpas, och hur i sådana fall skall förfaras med efterlevande makans giftorättsgods.

Vad till en början gäller förhållandena vid taxering enligt 53 § 3 mom tredje stycket KL — alltså för den tid innan handelsbolagsreglerna skall tillämpas som omfattas av klagandens fråga 1 — finner RR lika med RSV:s nämnd för rättsärenden att fru W:s giftorättsgods och avkastningen därav skall beskattas hos henne.

Beträffande tillämpningen av 53 § 3 mom fjärde stycket KL (se även 6 § 3 mom lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt) samt som följd härav även 3 § 1 mom d) och 6 § 1 mom a) lagen (1947:577) om statlig förmögenhetsskatt gör RR följande bedömning.

Någon direkt författningsföreskrift som reglerar förfarandet vid bestämmandet av dödsbodelägares andel i dödsbo som skall beskattas som handelsbolag finns inte utöver regeln i punkt 4 av anvisningarna till 53 § KL som stadgar att, om inte annat följer av arvsavsägelse eller avtal om sammanlevnad i oskiftat dödsbo, deägares andel i boets inkomst anses motsvara hans andel i boets behållning enligt lag och testamente.

Huvudsyftet med bestämmelserna om att dödsbo skall behandlas som handelsbolag var att förhindra skatteundandragande och att skapa likformighet i beskattningshänseende mellan dödsbodelägare och andra skattskyldiga (prop 1966:85 s 89). Den avsedda beskattningseffekten angavs vara att träffa dödsboets inkomster och förmögenhet med samma skatt som skulle träffat dess delägare om dödsboförvaltningen avvecklats.

De uttalanden som gjordes under förarbetena till 1966 års lagstiftning (se bl a prop 1966:85 s 90 f) tyder närmast på att man avsett att införa en ordning där dödsbodelägarnas andelar varje beskattningsår bestäms genom tillämpning på de då aktuella förhållandena av gällande regler om bodelning och skifte. Ordalagen i 3 § 1 mom d) lagen om statlig förmögenhetsskatt, där det föreskrivs att som tillgång vid förmögenhetsberäkningen skall upptas bl a andel i oskiftat dödsbo som vid taxering till statlig inkomstskatt skall behandlas som handelsbolag, jämförda med reglerna om skattskyldighet i 6 § 1 mom samma lag leder fram till samma tolkning.

Det måste med anledning av det här anförda anses ligga närmast till hands att — sedan med hänsyn till dödsboets ställning i inkomst- eller förmögenhetsskatt-hänseende en gång konstaterats att handelsbolagsreglerna skall tillämpas — så länge bodelning ej skett låta efterlevande makes giftorättsgods och avkastningen därav ingå vid handelsbolagsredovisningen. En ändring av förhållandena för efterlevande make inträder således från och med det beskattningsår då handelsbolagsreglerna skall tillämpas. Svaret på klagandens fråga 2 blir därför jakande, med den anmärkningen att fördelningen mellan efterlevande make och övriga dödsbodelägare till följd av giftorätt får ske

med tillämpning av reglerna i 13 kap giftermålsbalken. (RR föredr. 5.9; dom 17.10.1978.)

Anm.: Fråga 2 gällde huruvida dödsboets och fru W:s giftorättsgods liksom avkastningen därav — om bodelning och arvskifte inte företogs — skulle vid tillämpning av handelsbolagsbestämmelserna sammanföras i uppgift enligt 38 § TL och fördelas med hälften på fru W och 1/10-del på envar av övriga dödsbodelägare. Se vidare RÅ 1968 ref 59 och NJA 1973 s 445. Jämför även SOU 1963:52 s 245—250, prop 1966:85 s 86 f samt BeU 1966:55 s 17 f.

Överflyttning av taxering enligt 105 § TL—TI:s besvärsmått.

Besvär av TI angående makarna E:s inkomsttaxering 1972. — Gunnar E ägde samtliga aktier i ett bolag, där han även var anställd. Han redovisade i sin deklaration år 1972 inkomst av tjänst från bolaget med 62 400 kr. Hans hustru Kerstin E uppgav i sin deklaration lön från bolaget med 24 794 kr. — TN påförde Gunnar E 12 794 kr av det i Kerstin E:s deklaration såsom lön upptagna beloppet under motivering att beloppet ej ansågs "motsvaras av utförd motprestation gentemot bolaget".

I besvär häröver yrkade Gunnar E taxering enligt deklarationen.

TI bestred bifall till besvären och yrkade i egna besvär att, om Gunnar E:s talan bifölls, Kerstin E skulle taxeras för hela beloppet 24 794 kr.

LSR yttrade: Av utredningen i målet framgår att Gunnar E äger samtliga aktier i bolaget. Genom sin ställning i bolaget förutsätter LSR att han fritt kunnat bestämma storleken av sin och hustruns lön. Med hänsyn till vad i målet framkommit beträffande arten och omfattningen av hustruns arbetsinsats i bolaget finner LSR att den till henne utbetalda lönen, 24 794 kr, är oskäligt hög i förhållande till denna insats. På grund härav och då den för hustrun beräknade lönen får anses skälig, lämnar LSR besvären utan bifall.

Gunnar E fullföljde sin talan till KR i Jönköping.

TI bestred bifall till besvären men anförde icke egna besvär angående höjning av Kerstin E:s taxering eller framställde eljest hos KR yrkande i sådant hänseende.

KR i Jkg yttrade: I målet har obestridd uppgivits att Gunnar E:s hustru under beskattningsåret arbetat 1 645 timmar. Med hänsyn härtill och då omständigheterna i övrigt inte föranleder till annan bedömning än att hon varit verksam i bolaget i ej endast ringa omfattning, finner KR ej tillräckliga skäl föreliggande att frångå Gunnar E:s deklaration.

I besvär hos RR yrkade TI att RR skulle förklara att 105 § TL skulle tillämpas i förevarande fall.

RR yttrade: KR har inte yttrat sig i frågan huruvida den taxering, från vilken Gunnar E genom KR:s dom befriats, med stöd av 105 § 1 mom första stycket sista punkten TL bör överflyttas på Kerstin E. — RR finner att TI äger hos RR påkalla prövning av frågan om icke KR bort tillämpa nämnda

lagrum, oaktat TI icke hos KR reservationsvis yrkat höjning av Kerstin E:s taxering.

Då prövning av frågan om tillämpningen av sagda lagrum i förevarande fall ankommit på KR, visar RR målet i denna del åter till KR för behandling. (RR föredr. 13.9; dom 3.10.1978.)

Fråga om förutsättning för eftertaxering på grund av oriktigt yrkande om avdrag för substansminskning beträffande grustäkt.

Besvär av P angående eftertaxering för året 1966—68. — Hos LSR anförde TI följande: P har fr o m tillköpet år 1963 beräknat ett substansminskningsavdrag om 1,28 kr per kubikmeter. Därvid har han utgått från en av Jämtlands östra domsagas häradsrätt i ärende enligt lagen om samäganderätt gjord värdering av grusförekomsten å hela fastigheten till 460 000 kr. Av häradsrättens beslut framgår att detta värde skulle diskonteras till nuvärde efter en räntefot om 7 procent. Detta har icke beaktats av P. Han har vidare tillämpat substansminskningsavdraget efter 1,28 kr per kubikmeter för hela fastighetsinnehavet i stället för å endast 3/18 av fastigheten. Då Pettersson beräknat sitt substansminskningsavdrag från oriktiga förutsättningar samt felaktigt tillämpat ett avdrag avseende 3/18 av fastigheten för hela sin andel i fastigheten får P anses ha lämnat oriktigt meddelande i sin deklaration. P har vid 1964—1968 års taxeringar medgivits avdrag med sammanlagt 92 448 kr. Avdrag syntes endast ha bort medges med 38 400 kr, varför eftertaxering borde ske för skillnadsbeloppet 54 048 kr med viss fördelning mellan taxeringsåren 1966—1968.

LSR fann att förutsättning för eftertaxering förelåg och beslutade med bifall till TI:s framställning att påföra P eftertaxering för taxeringsåren 1966, 1967 och 1968 med vissa belopp.

I besvär häröver yrkade P att eftertaxeringarna skulle undanröjas.

KR i Sundsvall beslöt av anförda skäl dels lämna besvären över eftertaxeringen för 1966 utan bifall och dels nedsätta eftertaxeringarna för 1967 och 1968 med vissa belopp.

RR — där P fullföljde sin talan — yttrade: Avdrag kan vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet medges för substansminskning av grustillgång på fastigheten. Avdraget skall i så fall avse avskrivning på belopp som kan godtas som tillgångens anskaffningskostnad. P:s uppgifter i 1966—1968 års självdeklarationer beträffande yrkat substansminskningsavdrag innebär endast att avdrag beräknats — på sätt angivits i KR:s dom — efter visst å-pris per kubikmeter uttaget grus utan att någon uppgift därjämte lämnats om tillgångens anskaffningskostnad och hur mycket som kvarstod oavskrivet därav. Av i målet gjord utredning om grustillgångens anskaffningskostnad framgår att substansminskningsavdrag yrkats och medgivits med för höga belopp vid taxeringarna. Även om TN:s tidigare under en följd av år medgivit

substansminskningsavdrag på samma bristfälliga underlag och enligt på motsvarande sätt formulerade yrkanden, får P anses ha lämnat oriktigt meddelande genom att framställa sina yrkanden om substansminskningsavdrag med utelämnande av uppgifter som krävts för åsättande av en riktig taxering. Förutsättning föreligger därför för eftertaxering. De eftertaxeringar som påförts genom KR:s dom har ej visats vara för högt beräknade. — RR lämnar besvären utan bifall. (RR föredr. 3.10; dom 23.10.1978.)

(En ledamot (Hellner) var av skiljaktig mening och anförde: P har i sina deklARATIONER angivit de omständigheter, på vilka han grundat det yrkade avdraget för substansminskning. Han har härigenom satt beskattningsmyndigheterna i tillfälle att pröva avdragsyrkandenas överensstämmelse med gällande föreskrifter och praxis. Myndigheterna har följaktligen inte — såsom skulle ha varit fallet om grunden för yrkandena ej angivits — haft fog för att i yrkandena intolka P:s påstående att alla de faktiska förhållandena var för handen som medförde rätt till avdrag med det yrkade beloppet. — Till följd av det anförda kan det inte anses att P i sina deklARATIONER lämnat oriktigt meddelande. Förutsättning för eftertaxering föreligger följaktligen ej. Med ändring av KR:s dom undanröjer jag de åsatta eftertaxeringarna.)